

Ont-wikkeling

Wanneer we het woord ontwikkeling horen, denken we vaak aan groei.

Aan meer worden.

Meer kennis.

Meer vaardigheden.

Meer ervaring.

Meer succes.

Meer van alles eigenlijk.

Ontwikkeling lijkt in onze samenleving vaak een beweging vooruit.

Een beweging van toevoegen.

Van opbouwen.

Van verbeteren.

Maar misschien bestaat er ook een andere vorm van ontwikkeling.

Een ontwikkeling die niet begint met toevoegen.

Maar met loslaten.

Wat er al aanwezig is

Wanneer een kind wordt geboren, is het nog niet af.

Maar het is ook niet leeg.

Het brengt van alles mee.

Een temperament.

Een gevoeligheid.

Een manier van reageren.

Een eigenheid.

Het leven ontvouwt zich vervolgens in wisselwerking met de omgeving.

Met ouders.

Met vrienden.

Met school.

Met werk.

Met liefde.

Met verlies.

Met succes en tegenslag.

Onderweg leren we veel.

Maar onderweg ontwikkelen we ook beschermingen.

Aanpassingen.

Maskers.

Overlevingsstrategieën.

Niet omdat daar iets mis mee is.

Vaak waren ze ooit noodzakelijk.

De prijs van aanpassing

Ieder mens leert zich aan te passen.

Dat is onderdeel van het leven.

We leren wat gewenst is.

Wat gewaardeerd wordt.

Waar we succes mee hebben.

Waar we afwijzing mee voorkomen.

Dat helpt ons om onze weg te vinden.

Maar soms ontstaat er ongemerkt een afstand tussen wie we zijn en hoe we zijn geworden.

Dan functioneren we misschien goed.

Maar voelen we ons niet werkelijk onszelf.

Dan voldoen we aan verwachtingen.

Maar raken we het contact kwijt met iets dat oorspronkelijk van ons was.

Ont-wikkelen

Misschien is ontwikkeling daarom niet alleen een kwestie van opbouwen.

Misschien is ontwikkeling soms ook ont-wikkeling.

Het afwikkelen van wat zich in de loop van het leven om ons heen heeft gevormd.

Niet om terug te keren naar een kinderlijke staat.

Maar om opnieuw contact te maken met wat wezenlijk is.

Met wat van onszelf is.

Met wat niet voortdurend hoeft te worden bewezen.

Niet iedere ontwikkeling vraagt daarom om meer.

Soms vraagt ontwikkeling juist om minder.

Minder aanpassen.

Minder controleren.

Minder voldoen.

Minder moeten.

Terug naar jezelf

Veel mensen denken bij persoonlijke ontwikkeling aan verandering.

En verandering hoort er zeker bij.

Maar opvallend genoeg beschrijven veel mensen hun belangrijkste ontwikkeling anders.

Niet als iemand anders worden.

Maar als meer zichzelf worden.

Alsof zij gaandeweg iets terugvinden dat altijd al aanwezig was.

Meer rust.

Meer authenticiteit.

Meer vertrouwen.

Meer ruimte om zichzelf te zijn.

Niet omdat zij iets nieuws hebben gekregen.

Maar omdat er iets is weggevallen.

De moed van loslaten

Dat klinkt eenvoudig.

Maar ont-wikkeling vraagt moed.

Want wat we loslaten heeft ons vaak jarenlang geholpen.

Een manier van aanpassen.

Een manier van presteren.

Een manier van beschermen.

Een manier van controle houden.

Die patronen verdwijnen niet zomaar.

Ze hebben ooit een functie gehad.

Daarom vraagt ont-wikkeling niet om strijd tegen jezelf.

Maar om nieuwsgierigheid.

Om verwondering.

Om het vermogen om te onderzoeken wat je nog dient en wat niet meer.

Geen eindpunt

Ont-wikkeling kent geen eindpunt.

Het leven blijft veranderen.

Wij blijven veranderen.

Steeds opnieuw worden we uitgenodigd om te onderzoeken wat werkelijk van ons is en wat we onderweg hebben verzameld.

Misschien is dat wel de reden dat ontwikkeling nooit helemaal klaar is.

Niet omdat er altijd iets ontbreekt.

Maar omdat het leven blijft bewegen.

Meer jezelf worden

Misschien is ontwikkeling uiteindelijk niet de kunst om steeds meer te worden.

Misschien is ontwikkeling de kunst om steeds meer jezelf te worden.

Niet door voortdurend iets toe te voegen.

Maar door langzaam los te laten wat daar niet bij hoort.

Zoals een beeldhouwer geen beeld maakt door steen toe te voegen.

Maar door weg te halen wat het beeld verborgen houdt.

Misschien is ont-wikkeling precies dat.

Niet worden wie je zou moeten zijn.

Maar tevoorschijn komen wie je altijd al was.

Roel Klaassen, Juni 2026